

Sophie Scholl ja valkoinen ruusu

Vaikka usein luullaan, ettei Saksassa vastustettu Juutalaisvainoja, ei se pidä paikkaansa. Yksi kuuluisimmista vastarintaryhmistä oli müncheniläisten korkeakouluopiskelijoiden perustama "Valkoinen Ruusu", jonka yksi keskeisimpiä jäseniä oli 21-vuotias Sophie Scholl (1921–22. helmikuuta 1943)

Taustaa:

Sophien ollessa nuori hänen täytyi muiden lasten tavoin liittyä Hitlerjugendiin, joka oli kansallissosialistinen nuorisjärjestö. Sophie ei pienestä iästään huolimatta voinut ymmärtää, miksi heidän täytyi tervehtiä natsien lippuja ja marssia epämukavissa univormuissa tai mikseivät hänen juutalaiset kaverinsa päässeet mukaan.

Valmistuttuaan ylioppilaaksi Sophie olisi halunnut opiskelemaan filosofiaa ja biologiaa, mutta ensin hänen oli suoritettava puolen vuoden työpalvelus. Sophien isovelji oli kuitenkin jo päässyt opiskelemaan lääketiedettä, ja tämän kautta Sophie pääsi nuorena yliopistopiireihin. Sophiesta tuntui, ettei kukaan hänen ystävästään yliopistolla voinut ymmärtää, miksi saksalaiset vain katsoivat sivusta natsien harjoittamaa terroriaa ja järjetöntä sodankäyntiä ryhtymättä vastarintaa. Pian Sophie huomasi yliopistolla kiertäviä lentolehtisiä, joissa oli otsikko "Valkoisen Ruusun lentolehtisiä". Lentolehtiset vastustivat natsihallintoa. Sophie halusi heti mukaan toimintaan. Tämän jälkeen Sophie toimi Valkoisen ruusun vastarinnassa kuolemaansa asti.

Myöhemmin suurin osa Sophien ystävästä määrättiin matkustamaan Venäjälle ja Sophie lähti kotiin. Matkalla Sophie näki laihoja juutalaisia hakkaamassa kiviä. Vähän matkan päässä oli miehiä, joita vietiin pakkotyöhön. Sophie hyppäsi junasta ja antoi yhdelle juutalaisista suklaata, hedelmiä ja pähkinöitä. Perillä Sophie kuuli, kuinka saksalaiset surmasivat ihmisiä joukkoteloituksissa.

Palattuaan Sophie jatkoi yliopistolla natsinvastaista työtään. Yliopiston vahtimestari kuitenkin huomasi heidät, ja Sophie ystävineen pidätettiin. Sophielle määrättiin kuolemantuomio, samoin lähes sadalle muulle Valkoisen Ruusun kannattajille. Heitä pidetään nykyään Saksan kansallissankareina.

Sophie oli aivan "tavallinen" henkilö, joka jännitti tenttejä, itki, rakasti ja unelmoi. Tavallisuus usein tarkoittaa sitä, ettei avaa suutaan vääryyden edessä. Oliko Sophie siis "epänormaali" vastustaessaan natsien toimintaa?

Oliko Sophien saama tuomio oikeudenmukainen?

Miksi ihmiset lähtivät vastustamaan natsien toimintaa, vaikka tiesivä kiinnijäämisen johtavan kuolemaan, entä miksi eivät vastustaneet?

Miten muiden ihmisten olisi pitänyt suhtautua Sophien toimintaan, vastustaa sitä, tukea vai ottaa siitä oppia?